

Cinnamon Falls

*Murha
kahvilassa*

R. L. KILLMORE

R. L. Killmore

Cinnamon Falls

Murha kahvilassa

Suomentanut: Nuanxed, Ansa Erikkala

Saga Egmont

Cinnamon Falls: Murha kahvilassa

Suomentanut: Ansa Erikkala, Nuanxed

Alkuteos: A Cinnamon Falls Mystery

Alkuteoksen kieli: englanti

Cover image: Midjourney

Cover design: Emma Björklund

Copyright © 2025, 2026 R. L. Killmore ja Saga Egmont

Kaikki oikeudet pidätetään.

ISBN: 9788727348933

1. POD-painos

Tätä teosta tai sen osia ei saa kopioida tai jakaa ilman oikeudenomistajan lupaa. Teoksen käyttö tekoälyn kouluttamiseen tai tekstin- ja tiedonlouhintaan on kielletty ilman oikeudenomistajan lupaa.

www.sagaegmont.com/finland

Saga Egmont kuuluu Egmont-konserniin, jonka omistaa Egmont-säätiö. Säätiö tukee haavoittuvassa asemassa olevia lapsia ja nuoria.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

Kaikille minua edeltäneille tarinankertojille

Cinnamon Falls

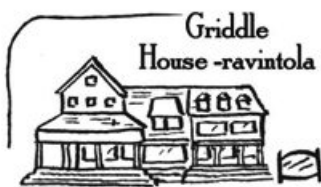

Nian koti

Cinnamon Way

Griddle
House-ravintola

Rosien Kuppila

Barkwoodin silta
ja vesiputous

Pääkatu

Bennettin
jäätelöbaari

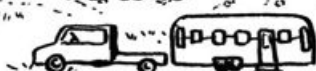
Whitfieldin
hautausseimistö

Lawsonin
kampaamo

Nutmeg Avenue

Miltonin maatila

Cinnamon Falls High

Tie Ashevilleen
ja Red Fern -baari

Gryn
ruokakauppa

Bonesin
parturiliike

Poliisiasema

Kaupungintalo

Hargroven
kahvila

Cinnamon
Grove -ruokakauppa

Jessen
koti

Pormestari
Lyonsin talo

Luku 1

Maanantai

Nia

Nia päätyi takaisin Cinnamon Fallsiin loppujen lopuksi varsin järkevästä syystä. Hän oli aina kuvitellut palaavansa kotikaupunkiinsa riemukkaassa juhlahumussa ihailijoiden huutaessa hänen nimeään ja heitellessä ruusun terälehtiä hänen jalkoihinsa. Sen sijaan hän saapui pää jomottaen, raahaten kahta matkalaukkua täynnä katumusta ja kaivaten ankarasti joko torkkuja tai isoa kauhallista piparipyörrejäätelöä – kumpi vain ensin onnistuisi.

Tosiasiata oli, ettei Nia Janice Bennett ikinä rikkoisi kenenkään avioliittoa. Joten Nia oli tyrmistynyt, kun rouva Pyllytön Povi-pommi oli Atlantan metropolialueen maanantairuuhkaa uhmaten ilmestynyt kahdeksalta aamulla hänen kolmikerroksisen talonsa ovelle. Povipommi oli väittänyt, että poikaystävä, jonka kanssa Nia oli seurustellut kaksi vuotta, olikin ollut hänen aviomiehensä jo neljä vuotta. Nia olisi halunnut vääntäytyä solmuun kuin mikäkin puistattava sirkusesiintyjä ja kerta kaikkiaan haihtua ilmaan.

Sen sijaan Nia oli tehnyt sen, minkä saattoi tehdä toiseksi nopeimmin. Hän oli lähtenyt.

Neljässäkymmenessä minuutissa, raivostuttavan kyyneltulvan kourissa, hän oli ahtanut joka ikisen omistamansa tavaran – sekä murskaksi menneen ylpeytensä ja egonsa – kahteen heppoiseen matkalaukkuun ja ylisuureen käsilaukkuun. Bryant, hänen juuri saamansa tiedon mukaan naimisissa oleva ex-poikaystävänsä, oli ostanut käsilaukun hänelle viime jouluna. Nia ei ollut edes ottanut sitä pakkauksesta ennen tätä päivää. Hän ei ollut nähnyt syytä kanniskella mukanaan pienen dobermannin kokoista käsilaukua. Nyt veska tuntui lievästi sanottuna ennakoineen tulevaa.

Kun hän kökötti kyytipalvelun autossa matkalla linja-autosemalle, tuhannet muistot heidän suhteestaan välähtelivät hänen mielessään kuin parhaista paloista leikattu filmikooste. Muistot alkoivat hetkestä, jolloin he olivat tavanneet Georgian vaikutusvaltaisimman lakifirman Gildman & Sonsin kopiohuoneessa. Harjoittelupaikka siinä firmassa oli sivumennen sanoen ollut varsin haluttu, ja Nia oli saanut sen. Muistoja riitti aina tähän päivään asti, jolloin hän oli tajunnut koko suhteen olleen valhetta.

Nia ei kyennyt matkan aikana ajattelemaan mitään muuta kuin Bryantin hymyä. Kuvassa, jonka vaimo oli tuupannut Nian nenän eteen, mies poseerasi poski vaimonsa poskea vasten komeilla ruskeilla kasvoillaan niin leveä hymy, että kaikki kolmekymmentäkaksi hammasta näkyivät. Kuvan Bryant oli sonnustautunut klassiseen mustaan smokkiin, jonka puhtaan valkoinen kaulus korosti hänen huolellisesti rajattua partaansa. Miehen ruskeat silmät säihkyivät suurina, täynnä rajatonta onnea, aivan kuin hän olisi nautiskellut kuumasta kylvystä. Bryant ja vaimo olivat kohottaneet kätensä kameraa kohti, ja nimettömiin pujotetut yhteensopivat sormukset tuntuivat pitävän Niaa pilkkanaan.

Ironista kyllä, vain muutama päivä sitten miehellä oli ollut sama ilme Nian seurassa, kun he olivat juhlineet Nian valmistumista, tosin ilman yhteensopivia sormuksia.

Mitä häneltä oli jäänyt huomaamatta, ja ennen kaikkea: miten hän oli saattanut olla niin tyhmä?

Kysymys kieppui Nian päässä koko kotimatkan Cinnamon Fallsiin. Jatko-opintojen loppuun saattamista lukuun ottamatta hänen maailmansa oli pyörinyt viimeiset kaksi vuotta Bryantin ympärillä. Jos hän oli täysin rehellinen itselleen, kaikki tuntui nyt vähän tyhjemmältä ilman Bryantia.

Nia katsoi puhelintaan. Näytönsäästäjänä oli kuva Bryantista ja hänestä, ja kun hän avasi lukituksen, ruudulle pomppasivat ilmoitukset kahdestakymmenestä kahdesta vastaamattomasta puhelusta. Ne oli soitettu Bryantin numerosta. Niiden lisäksi hänelle oli soitettu neljätoista puhelua tuntemattomasta numerosta. Ne olivat tulleet sen jälkeen, kun Nia oli asettanut Bryantin numerolle soitoneston. Hän antaisi miehen setviä elämänsä rauhassa. Tällä oli selvästikin aivan tarpeeksi meneillään, eikä Nian tarvinnut enää olla osa yhtälöä. Nia ei ollut koskaan ollut draamaa lietsovaa tyyppiä, mutta jotenkin draama kuitenkin aina löysi hänet. Siis ihan aina.

Nia oli onnistunut raahaamaan kaksi yhteistyöhalutonta matkalaukkuaan piirikunnan rajojen yli, mutta vaikein etappi olisi viimeinen osuus, eli bussimatka Cinnamon Fallsiin. Pikkukaupungissa asumisen hinta oli, ettei mikään ollut yksityistä. Siihen mennessä, kun hän pääsisi Cinnamon Fallsiin, vähintään kolmasosa kaupungista tietäisi, että tuhlaajatytär Nia Bennett oli palannut.

Nia katseli, kuinka bussi jurnutti vaivalloisesti hänen pysäkilleen. Vanhan rouva Pearlinen sukulaistyttö Shawna Daniels oli

kasvanut aikuiseksi ja työskenteli kaikesta päätellen päätoimisesti perheensä yrityksessä, joka hoiti seudun joukkoliikennettä.

”Nia Bennett?” Shawna kysyi tietäväisellä äänellä ja syynäsi Niaa tarkasti päästä varpasiin aivan kuin tämä olisi avaruusolio, joka oli lähetetty tuhoamaan hänen kotimaansa.

”Hei, Shawna”, Nia vastasi tervehdykseen ja yritti samalla pitää matkalaukkunsa pystyssä.

”Pitkää aikaa”, Shawna totesi päivän selvän asian.

Nian lähdöstä Cinnamon Fallsista oli kulunut kuusi vuotta, mutta kukapa niitä laski? Kun Shawna oli ollut vasta lettipäinen pikkutyttö, hän oli istunut ratin vieressä ihmettelemässä, kuinka hänen isotätinsä ohjasi suurta bussia kaupungin ahtailla kaduilla. Nyt tyttö ajoi bussia itse. Shawnan poolopaidan rintamuksessa komeili yrityksen tuttu salamalogo, ja kirkkaansininen väri sopi ajoneuvoon täydellisesti, samaan tapaan kuin rouva Pearlinella aikoinaan. Nia ilahdutti, että ainakin jotkut asiat olivat pysyneet ennallaan hänen ollessaan poissa.

”Minkä ikäinen sinä oletkaan?” Nia kysyi.

”Kahdeksantoista”, Shawna vastasi. ”Valmistuin koulusta etuajassa, koska isotäti haluaa minun saavan mahdollisimman paljon ajokokemusta.”

Heidän välilleen laskeutui kiusallinen hiljaisuus, kunnes Shawnan huulet kaartuivat vienoon hymyyn. ”Anna kun autan tuon kanssa.”

Nia liu’utti matkalaukun Shawnalle ja nosti itse loput tavaran bussiin. Shawna pinosi kaikki laukut siististi penkkien väliseen tilaan ja pujahti kuljettajan paikalle, kiinnitti turvavyön ja tarkisti peilinsä kolmeen kertaan. Nia huomasi, että rintapielen nimikyltissä luki *Harjoittelija*.

”Tulitko Syysfestivaaleille katsomaan Darius Lyonsia?”

”Darius Lyonsia?” Nia toisti, ja nimi kaikessa suuruudessaan palasi hänen mieleensä kuin talven ensilumi – ensin hitaasti ja sitten yhtenä humauksena. Hän tunsi piston rinnassaan ja tarkisti päivämäärän puhelimestaan. Lokakuun kuudes.

Syysfestivaali pidettiin aina lokakuun toisena viikonloppuna, mikä tarkoitti, että tapahtumaan oli vain muutama päivä. Cinnamon Fallsin ensimmäiset asukkaat olivat tiettävästi alkaneet viettää jokavuotista sadonkorjuujuhlaa tuodakseen seudun väen yhteen työntäyteisen satokauden jälkeen. Nykymuotoinen festivaali oli enemmänkin perinne, jonka myötä kaupunki täyttyi kulkueista, heinäkärryjeluista, syömiskisoista, myyntikojuista ja kilpailusta, jossa high schoolin viimeisen vuosikurssin opiskelijat tavoittelivat himoittuja Syysprinssin ja Syysprinsessan titteleitä.

”Darius on palannut kaupunkiin kruunaamaan uuden Syysprinssin”, Shawna heläytti.

Nia oli varma, että kruunu sopisi miehen egolle mainiosti kaikkien näiden vuosien jälkeenkin. ”Eikö hän pelaakin nykyään Falconsissa?” hän kysyi. Viimeksi kun kaupungin kultapoika oli käväissyt Nian ajatuksissa, amerikkalaisen jalkapallon NFL-kausi oli ollut jo pitkällä. Viime vuonna Dariuksen joukkue oli voittanut mestaruuden, minkä takia pormestari Lyons todennäköisesti hinkui päästä maalauttamaan poikansa pärstän kaupungintalon seinään. Niassa maininta Dariuksen paluusta herätti lähinnä halveksuntaa.

”Hänellä on vapaaviikko”, Shawna sanoi innostuneesti ja sai Nian havahtumaan menneisyyden syövereistä. ”Hän sai luvan matkustaa tänne nimenomaan festivaalia varten. Eikö ole ihan uskomatonta? Darius Lyons nostaa pienen Cinnamon Fallsin maailmankartalle.”

Nia pyöräytti silmiään. Hän oli jo saanut tarpeekseen Dariuk-

sesta jauhamisesta. Matka linja-autoasemalta kaupunkiin kestäisi neljäkymmentäseitsemän minuuttia. Hän halusi jo kovasti nähdä, miten maisema muuttui sitä mukaa kun Georgian nelikaistainen liikenne, huonokuntoiset asfalttiväylät ja aamusumu vaihtuivat hiljaisiin yksikaistaisiin maanteihin ja niitä reunustaviin vehmaisiin metsiin. Darius-keskustelusta huolimatta Nia suorastaan kihisi innosta. Hän malttoi tuskin odottaa, kuinka kanellapuiden huumaaava tuoksu lähenisi vähä vähältä ja kietoisi hänet huomaansa kuin rakkaan ihmisen lämpimään syleilyyn. Hän kaipasi sitä kipeästi.

Nia sai kuitenkin kuopata haaveensa rauhaisan nostalgisesta matkasta ja houkuttelevista nokosista. Shawna oli aivan toisenlainen kuski kuin rouva Pearline. Vuosien koulutus isotädin opissa oli selvästi ollut yhtä tyhjän kanssa.

Kun he viimein pääsivät kaupungin laitamille, Nia oli varma, että hänen saamiensa vammojen laatu oikeuttaisi jonkinlaisiin korvauksiin. Shawna pysäytti bussin niin rajuin ottein, että kaikki Nian matkatavarat lennähtivät bussin etuosaan ja vyöryivät sitten takaisin. Kun auto lopulta seisoj Bennettin perheen jäätelöbaarin edessä, Shawnan kasvoilla oli kuitenkin vastoin kaikkia odotuksia ihmeen tyytyväinen ilme.

Jäätelöbaari oli Cinnamon Fallsin ensimmäinen liikeyritys ja peräisin ajalta, jolloin asukkaita oli ollut vain muutama sata. Nian isoisoäiti Clara ja tämän puoliso Eugene Bennett olivat muuttaneet Cinnamon Fallsiin töihin vanhalle maustemyllylle. Myllyllä oli jauhettu lähistöllä kasvavien kanellapuiden kuorta, ja mauste oli sitten pakattu lähetettäväksi eri puolille maata. Eugenella oli tapana tuoda kotiin vähän tuota vastajauhettua maustetta, ja isoisoäiti Clara oli alkanut käyttää sitä ihanan makean jäätelönsä ainesosana. Hyvin pian sana oli lähtenyt leviämään kaupungissa

ja Clara oli avannut vaatimattoman jäätelöbaarin myllyn työntekijöiden iloksi.

Mylly oli palanut kymmeniä vuosia sitten, mutta jäätelöbaari ja Bennettien perintö olivat säilyneet.

”Tässä sitä ollaan”, Shawna totesi voitokas hymy huulillaan. Nia kokosi viimeiset voimanrippeensä ja ryntäsi ulos bussista. Nia ei ollut lähtenyt kaupungista parhaimmissa väleissä perheensä kanssa, joten jäätelöbaari oli viimeinen paikka, jonne hän halusi. Oli silti helpotus päästä bussista pois.

”Tervetuloa takaisin!” Shawna huudahti ennen kuin lähti taas liikkeelle. Bussista kuului pahaenteinen rusahdus, kun Shawna ohjasi sen pääkadun liikenteen sekaan ja takaisin linja-autoaseman suuntaan.

Nia jäi hetkeksi seisomaan jalkakäytävälle haukkomaan henkeään ja havainnoimaan näkemäänsä. Hänen isänsä ei ollut ker-tonut, että baaria oli uudistettu. Nia oli ollut niin tottunut vanhaan kanelipullamaskottiin, jolla oli mulkosilmät ja kädessä hopealusikka. Maskotin tilalla oli nyt mansikan, suklaan ja vaniljan värein raidoitettu markiisi, jossa luki baarin nimi koukeroisin kirjaimin. Se näytti liian modernilta Cinnamon Fallsin kaltaiseen uneliaaseen pikkukaupunkiin.

Nia kääntyi ja katseli ympärilleen. Maggie Shilling ja festivaalitiimi olivat jo koristelleet pääkadun viikonlopun juhlaa varten. Risteyksen liikennevalopylväiden välissä roikkui valkoinen banderolli, joka oli yhtä vanha kuin kaupunki itse. Siinä luki: *Cinnamon Falls vuodesta 1919*.

Palaaminen sen kaiken keskelle veti nöyräksi. Nia veti keuhkoihinsa metsästä kantautuvaa hienoista kanellapuiden tuoksua. Jos olisi ollut hiljaista, hän olisi kuullut kilometrien päässä virtaavan vesiputouksen pauhun.

Barkwoodin silta oli tähän aikaan vuodesta pronssin- ja ruubiinipunaisten lehtien peitossa. Laumoittain turisteja eri puolilta Georgiaa saapui sinne ottamaan kuvan tai pari. Sen jälkeen he suuntasivat aina jossain vaiheessa kaupunkiin maistelemaan Rosien Kuppilan omenasiideriä tai ostamaan magneetin matkamuistoksi sekatavarakaupasta.

Cinnamon Fallsissa ympäri vuoden asuva väki rakasti tätä paikkaa. Kaikki paitsi Nia.

Hän veti jäätelöbaarin oven auki arvelleen, että paikka olisi tyhjä – etenkin kun oli maanantai, eikä päivä ollut vielä edes puoleessa. Korkeintaan hänen isänsä saattaisi hääriä tiskin takana tekemässä inventaariota tai tarkistamassa pakastimien lämpötilaa kaiken varalta, taas kerran.

Oven toisella puolella Nian korville lävähtivät kuitenkin iloisten pikkulasten läpitunkevat kirkkaisut. Hänen isänsä Walter seisoi tiskillä naurettavassa pullan näköisessä hatussaan kädet levällään ja eläväinen hymy kasvoillaan.

”Ja siksi sanonkin aina: täydellinen jäätelöpallo on avain onneen!” Walter jylisi puristaen jäätelökauhaa kuin se olisi ollut Graalin malja. Lapset hurrasivat ikään kuin hän olisi juuri pitänyt tulikivenkatkuisen saarnan. Nia mietti, kuinka paljon sokeria nämä viattomat lapsukaiset olivatkaan mahtaneet nauttia näin aikaisin aamulla.

Ilmaan ponnahti suloisen pienen pojan käsi. Pojalla oli kasvojensa kokoon nähden aivan liian suuret silmälasit. ”Miten se lehmä tekee sitä jäätelöä?”

Nian isän hartiat lysähtivät, sillä nyt hän joutuisi aloittamaan jäätelön syntytarinan alusta. Ennen kuin hän ehti avata suutaan, Nian äiti Marjorie kuitenkin ilmestyi baarin takaosasta tarjotinta kantaen. Tarjotin oli kukkuroillaan pikkukulhoja, joihin oli kau-

hottu pieniä nokareita vaaleanpunaista mansikkajäätelöä. Näky sai veden herahtamaan Nian kielelle. Se oli Clara-mummun nimikkoresepti: kermainen mansikkajäätelöpohja ja kirkkaan punaisia mansikanpaloja. Mansikat oli poimittu satokauden parhaaseen aikaan Miltonin tilan hedelmällisestä maasta.

”Kuka on valmis maistamaan mansikkaa?” Marjorie kysyi odottavalta lapsiryhmältä, joka alkoi kiljua riemusta.

Äidin tukka oli harmaantunut ohimoilta Nian poissa ollessa, ja hiukset oli koottu soljella siistiksi poninhännäksi. Silmien katse oli pehmeämpi ja hymyjuonteet näkyvämmät, mutta äiti näytti silti samalta kuin ennenkin.

Isä sen sijaan ei ollut vanhentunut päivääkään. Hänellä oli selvästikin edelleen tapana hyppiä Clara-mummunsa hienoilla myyntitiskeillä ja istuttaa kärsimättömät lapset kuuntelemaan kahdenkymmenen minuutin esityksiä jäätelön valmistuksesta ennen kuin antoi näille maistiaisen. Puhe oli sama, jonka isä oli pitänyt jo vuosikausia sitten, kun Nian luokka oli käynyt jäätelöbaarissa työelämäntutustumisviikollaan.

Äiti ei katsonut Niaa sanoessaan: ”Mitä siinä ovensuussa kökötät? Voisit yhtä hyvin olla avuksi.”

Ne sanat Nia oli ansainnutkin kuulla.

Kun he olivat viimeksi tavanneet toisensa, heidän sananvaihtonsa oli ollut niin tylyä, että se yhä valvotti Niaa öisin. Hän ei ollut varma, miten äiti reagoisi hänen paluuseensa. Tähän mennessä asiat olivat menneet paljon paremmin kuin missään niistä skenaarioista, joita hän oli pyöritellyt mielessään bussimatalla.

Nia työnsi matkatavaransa tyhjään loosiin oven lähelle, napasi ylleen essun, kääri hihansa ja ryhtyi töihin. Pestyään kätensä hän kaappasi käsiinsä niin monta jäätelöannosta kuin pystyi kantamaan ja auttoi äitiään jakamaan kulhot kiemurteleville lapsille.

Nämä olivat jo ehtineet ryhtyä tivaamaan, miksi jotkut pallot olivat isompia kuin toiset. Lopulta valitus laantui, ja lapset nauttivat jäätelöstään, eikä kuulunut enää muuta kuin tyytyväistä maiskutusta.

”No jopas jotakin: eikös siinä olekin Nia ’en-palaa-tänne-enää-koskaan’ Bennett!” Nia kuuli tutun äänen jostain kauempaa juuri kun oli pyyhkimässä jäätelötahroja myyntitiskiltä. ”Ihan kuin et olisi ollut poissa ollenkaan! Tuliko liian kova ikävä päästä kauhomaan jätskiä pikkuväelle?”

Morgan Taylor ei ollut muuttunut yhtään siitä, kun Nia oli hänet viimeksi nähnyt. Kaikki olivat pitäneet tyttöä outona, koska tämä oli pukeutunut joka päivä violettiin, ja samaa lempiväriä tämä näytti edelleen käyttävän. Tällä kertaa sitä oli myös hiuksissa, sillä otsalta vasemman silmän yli kaartuvassa dramaattisessa poikatukassa näkyi violetti raita. Yllään Morganilla oli violetti neuletakki ja revityt mustat farkut. Rajujen reikien läpi kulki ristiin rastiin violettia nauhaa.

”Itse asiassa tuli”, Nia sanoi nauraen. Hän muisti heidän jäätelöbaarissa viettämänsä hiljaiset illat, jolloin he olivat haaveilleet pääsevänsä pois tästä tuppukylästä. ”Mikään ei herätä koti-ikävää niin kuin rakot sormissa ja krampit käsissä. Entä sinä ja duunisi nattiaisten paimenena? Sujuuko hyvin?” Nia nyökkäsi lasten suuntaan, jotka kuuntelivat lumoutuneina hänen äitinsä lukemaa tarinaa jäätelöhirviöstä. Lapset tapittivat Marjorieta silmät suurina, ja pienet kädet kohosivat avointen suiden eteen sitä mukaa kun lukijan sormet koukistuivat pahaenteisesti.

”Elän unelmaani”, Morgan vastasi sarkastisesti kohauttaen olkapäitään. Sitten he halusivat pitkään. Morgan madalsi äänensä kuiskaukseksi ja lisäsi: ”Parasta tässä on se, että nuo uskovat kai-ken, mitä sanon.”

Kanelipullia, kurpitsalattea ja kuollut kahvilanpitäjä

Nia Bennett on palannut lapsuusmaisemiinsa Cinnamon Fallsiin märehtimään päättynyttä suhdetta. Pikkukaupungin valmistautuessa syysfestivaaliin Nia lohduttautuu tapaamalla vanhoja ystäviään Rosien lounaskahvilassa. Seuraavana päivänä kuullaan kuitenkin järkyttävä uutinen: kahvilasta on löydetty Rosien ruumis.

Nian on pakko saada tietää, mitä on tapahtunut. Etenkin kun tutkintaa johtaa hänen ensirakkautensa Jesse Shaw, jota hän ei ole koskaan saanut mielestään. Yhdessä Cinnamon Fallsin omalaatuisten asukkaiden kanssa Nian ja Jessen on kohdattava kotikaupunkinsa salaisuudet – ennen kuin on liian myöhäistä.

R. L. Killmore -kirjailijanimen takana on yhdysvaltalainen kirjailija ja kirjastonhoitaja Necole Ryse (s. 1987). *Cinnamon Falls: Murha kahvilassa* yhdistää ihanasti romantiikkaa ja klassista murhamysteeriä ja aloittaa sympaattisen cosy crime -sarjan.